

A szabadulás trilógia tömören arról szól, hogy egy emberiséget szolgáló nemes cél hogyan sülyed el visszájára, s mik ennek a súlyos következményei. A tükrök városa befejező részben tanúi lehetünk, hogy a szereplők és az őket követő generáció hogyan tértek vissza a normális „kerékvágásba”. Kissé lassan indul a történet, és az író, Justin Cronin csak átmeneti békét és békességet engedélyez, érezhető: újra el fog szabadulni a pokol. Attól a ponttól pedig nehéz letenni a könyvet...

Már jó pár év eltelt azóta, hogy a Tizenkettekét eltették láb alól, és azóta nem láttak fertőzöttet. (Ők azok a kísérleti alanyok, akiket dr. Lear megfertőzött egy vírussal, a rák ellenszerének kifejlesztése érdekében. Ám elszabadultak, s egész Amerikát agyonfertőzték; csupán néhány közösség volt képes ellenállni és kitartani.) Mostanra a túlélők már-már kezdik elhinni, hogy a szörnyűséges terror időszak végre valahára véget ért. Nem rendelnek el szigorú őrséget, és az emberek ki mernek merészkedni Kerrville biztonságot adó falai mögöl, hogy új kolóniákat és kereskedelmi útvonalakat hozhassanak létre. Az emberi faj újra a tápláléklánc csúcsára került, s szépen-lassan minden visszatér a maga – normális – rendjébe.

Megtudhatjuk, hogy miként boldogul Alicia, Michael, Peter, Lucius, Sara és Caleb szerte Észak-Amerikában. Az emberek nemcsak fertőzöttekkel nem találkoztak, hanem Amy-nek is nyoma veszett – egyesek álmodnak róla, másoknak víziói támadnak; a legtöbben úgy hiszik,

meghalt az arénában azon a bizonyos napon. Cronin szokásához híven ismét meglepetést képes okozni: az egyik szereplő meghallja Zero – Tim Fanning – hangját (ő az első fertőzött). Ezután időben visszautazunk, s megtudjuk, Fanning élete miként vezetett idáig. Ez a mellékszál kulcsjelentőségű, hiszen megismerhetjük és megérthetjük, miként volt képes egy szomorú életű tudós megalomániás szörnyeteggé válni.

Cronin remek munkát végzett: A szabadulásban múlt és jelen szálait játszi könnyedséggel csúri-csavarja, és a több generáción átívelő történet végül kerek egészé áll össze. A lezárás érezhetően végleges, nem maradt nyitott kérdés – nem marad nyitott sors.